

ARONAS

Aronas pagasta
pārvaldes
izdevums

Nr. 92
MARTS
2018

PAGASTA VĒSTIS

Manas dzimtenes baltais bērzs!

Šodien, svešumā aizejot,
es tev pēdējās ardīevas saku.
Tevī izplauks pavasars jauns,
zaros vīteros strazdi,
Un zeltains pie kājām
tevgulēs pieneņu lauks.
Manas dzimtenes šālcošais bērzs!
Kaut vēl varētu reizi,
tavu sulu no plaukstām dzerot,
Lielu spēku un lielu stiprumu just!
Kaut vēl varētu tikai reizi,
Tavu plaukstošo pumpuru smaržu jausti!
Bet diena jau galā. Drūms vakars tumst,
Un sliežu malā
vien sirmā māmuļa skumst.
Manas dzimtenes baltais bērzs,
lūdz Dievu par latviešu tautu!
Lūdz Dievu par mums,
no savas zemes izdzītiem bāriem,
Lai varam mēs pārnākt mājās
no Krievzemes ceļiem tāliem.

(Velta Gulbis-Šimanska)

Veselību, spēku un gaismu
sirdīs Jums,
Aronas pagasta stiprajiem
senioru pārstāvjiem, kuri
cietuši no komunistiskajām
represijām!

Liieldienas

Metamies, draugi, šūpolēs
Un uzsviežamie tik augstu,
Ka ieraugām Rīgas jūrmalu
Un Alaukstus – Dieva plaukstu.

Lai pamājam sveicienus Daugavai,
Lai sveicinām Aivieksti, Gauju
Un raženu Latgales meiteni
Ar pureņu pilnu sauju.

Lai redzam un zinām, ka nava viss
Vēl zudis, ko pametām mājās;
Tā pati zeme un debesis,
Un saulīte ceļ visu kājās.

(Jānis Jaunsudrabiņš)

Latviešu tautas ieražas

Pārbaudīsim senās patiesības?

To ir vēl daudz, daudz vairāk

Liieldienas svētdienā
visām saimniecēm
bija jāvāra olas, tad
nākošā gadā varēja
labi satikt ar saimi
un kaimiņiem.

Liieldienas
naktī redzētie
sapņi
piepildās.

Liieldienās vajag
daudz šūpoties, tad
visu gadu nenāks
miegs, vasarā odi
nelidīs acīs.

Liieldienas rītā jāiet
gavilēt, uz kuru
pusi atskan atbalss,
no turienes gaidāmi
precinieki.

Liieldienas rītā
meitai jāuzklāj
skaisti sava gulta,
kurš tad pirmais
tur iesēdīsies, tam
meita būs jāpaņem
par sievu.

Kas olu bez sāls
ēdīs, tas visu
vasaru daudz
melos.

1975. gada izlaidums.

Skola ir vienīgā vieta,
Kurā atmiņu zvans,
Vienojot paaudzes kopā,
Cauri mūžībai skan.

Viegli vējā šūpojoties liepu zariem,
aiz kuriem paslēpusies dzeltena saule,
ar dāliju pušķi rokā dodos uz Kusas
pamatskolas 4. klasi. Klase kā klase – ar
smieklīkiem, āzēšanos, ar palaidnībām,
ar pirmo mīlestību, ar špikeru rakstīša-
nu kārtējam kontrolādarbam un mājas
darbu norakstīšanu. Kopā ar klases-
biedriem smējāties, līdz trīcēja logu
rūtis. Strīdējāties, kamēr sāka cīlāties
skolas jumts. Smaidījām, līdz atplauka
smaids arī skolotājos. Laikam visvairāk
trūkst tieši klasesbiedru un skolotāju.
Tagad, atceroties tās nesaskaņas un
domstarpības, liekas smieklīgi.

Runājot par skolas iekšējo kārtību
– toreiz bija stingri noteikumi. Meite-
nes nedrīkstēja nākt uz skolu uzkrāso-
jušās, nēsāt rotas lietas un obligāti bija
jānēsā skolas forma. Svētkos vēl klāt
balts priekšautiņš. Skaisti! Pionieriem
kaklauss un nozīmīte pie krūts. Zē-
niem nedrīkstēja būt gari mati. Starp-
brīžos visu klašu skolēni gāja zālē pa
apli, un to laiku izmantojām nākošās

stundas vielas atkārtošanai.

Tā kā es biju aktīva meitene, tad
mani ļoti ātri ievēroja pedagogi un tā,
pateicoties skolotājam Verai Pommerei,
es jau no 4. klases spēlēju teātri visās
viņās iestudētajās ludziņās Jaungada
pasākumos. Pateicoties tieši Pomme-
rītei, šī mīlestība uz teātri turpinās
joprojām.

Skolā bija arī koris, ko vadīja sko-
lotāja Ausma Medene un, pateicoties
viņai, arī saikne ar dziesmu manā dzīvē
ieņem svarīgu vietu.

Jā, un kur tad vēl fizikultūra pie Le-
onīda Veselova uz atzīmi... Raibi ir gā-
jis! Par audzinātāju mums bija Ķīmijas
un anatomijas skolotāja Rita Grīnber-
ga. Vēl tagad atceros, kā zēni skeletam
zobos ielika cigareti – degošu.

Aizejot mācīties uz citām skolām,
mums ķīmijā problēmu nebija. Pama-
tus audzinātāja ielika spēcīgus. Paldies,
skolotāj!

Latviešu valodu un literatūru pa-
sniedza skolotāja Bronislava Barkovs-
ka. Skolotāja bija stingra un iemācīja
teikumā komatus salikt pareizās vietās.
Divdabja teicienu dēļ sēdējām pēc
stundām līdz apguvām. Jāpiemin arī
matemātikas skolotāja Erna Vaišļa,

fizikas Līga Rungaine un vēstures sko-
lotāja Ērika Cīrulle. Par direktoru toreiz
strādāja skolotājs Kuciņš.

Jā, un kur tad vēl ārpusstundu
pasākumi – aģitbrigādes. Mūsu mazā
skoliņa ieguva 3. vietu republikas
mērogā. Neaizmirstams brīdis kā mēs
Rīgā uzstājāties un kā par mums pār-
dzīvoja skolotāji – Zviedre, Medene,
Medniece. Tagad tas liekas smieklīgi,
bet toreiz mēs bijām un jutāmies kā
varoņi.

Skolā notika arī sarīkojumu dejas,
un es deju vienā pāri ar slaveno ope-
ras dziedātāju Guntaru Ruņģi. Atzinību
guvām arī republikas mērogā. Protams,
arī tautu dejas bija mans lauciņš.

Rudenī braucām uz kolhozu lasīt
kartupeļus. Reizēm vagas bija ļoti ga-
ras un raža laba. Sāpēja mugura, bet
vai tāpēc mēs sūkstījāmies? Ieguvām
tikai rūdījumu turpmākajai dzīvei.

Skolas dzīve bija ļoti piesātināta
un varēja paspēt visu. Biju ļoti prie-
cīga, kad uzzināju, ka esmu ievēlēta
par skolas pionieru vienības vadītāju,
vēlāk arī par komjauniešu organizāci-
jas sekretāri. Uzticētos pienākumus
veicu ar lielu atbildības sajūtu.

Tā mani 4 gadi skolā paskrēja

vēja spārniem. Atskatoties redzu, ka šajos gados bijuši daudzi jautri notikumi, satikti īsti draugi un iegūtas zināšanas, kas pavada mani vēl līdz šim. Bērības sajūtas par skolu nevar tā vienkārši uzrakstīt. To ir tik daudz, un tās ir tik krāsainas un spožas. Bet vienmēr varēšu lepoties ar lieliskiem

skolotājiem un jaukiem klasesbiedriem.

Dzīvē tā nu ir sanācis, ka no skolas tomēr neesmu šķirusies. Jau 25 gadus šeit strādāju par tehnisko darbinieku.

Kalnā stalti stāv skola. Sirmās liepas vasarās ziedēšanas laikā smaržo

pēc medus un ir dzirdama bišu saroņa. Pie skolas var dzirdēt bērnu čalas un smieklus, kas liecina, ka skola ir.

Daudz laimes, mana mīļā skoliņa, 95. dzimšanas dienā.

Inta Požņeva-Grudule

Kusas pamatskolai 95

12. maijā tiksimies Kusas pamatskolā!

Kad 1993. gadā nolēmām sarīkot Kusas pamatskolas absolventu un darbinieku salidojumu, tā bija jauna atmodas laika tradīcija. Nebija pieredzes šāda pasākuma organizēšanā, taču bija liela vēlētās sasaukt kopā paaudzes, lai stiprinātu mūsu kopības garu. Meklējot formālu iegāstus salidojuma organizēšanai, izrēķinājām, ka kopš 1923. gada, kad Kusas skola kā visu konfesiju apvienotā mācību iestāde uzsāka darbu bijušajā Kusas muižas dzīvojamajā ēkā, būs apritējuši apaļi 70 gadi. Šī jubileja kļuva par mūsu salidojumu vēstures sākumu. Turpmāk tos organizējam ik pēc pieciem gadiem.

Pēdējais, pēc skaita piektais salidojums, notika 2013. gada 11. maijā.

Visi aizvadītie salidojumi bijuši emocionāli spilgti, saviļņojoši. Tie uzmundrinājuši cilvēkus un stipri-

nājuši mūsu skolu. Lai kādi dzīves pārbaudījumi nenāktu, satikšanās ar skolabiedriem un skolotājiem vienmēr ir aizkustinoša un siltu atmiņu iekrāsota.

Šogad pienācis laiks kārtējam salidojumam par godu skolas 95. gadadienai. Esam nolikuši datumu – 2018. gada 12. maijs. Aicinu šo vēsti izplatīt plašajā pasaulē un izmantot iespēju atkal satikties. Prieccāsimies par dažādām idejām un konkrētām aktivitātēm pasākuma atbalstam. Plašāku informāciju par salidojumu no aprīļa mēneša varēsiet atrast skolas mājas lapā (kusasskola.mozello.lv). Uz tikšanos salidojumā!

Agris Sārs,

Kusas pamatskolas direktors

Ar Lieldienām saistāmas daudzas tradīcijas un ticējumi, kas ļauj iegūt labāku veselību, labāku ražu un pārticību, mieru mājās. Izvēlieties, kam ticēsiet!

Šūpošanās

- Lieldienās jāšūpojas, lai vasarā neēstu odi un citi kukaiņi.
- Lieldienās vajag daudz šūpoties, tad pa gadu nekausies ar „lāča miegu”.
- Kas vienreiz kāris šūpoles, tam jākar arī citās Lieldienās, jo citādi lopiņiem neklājas labi.

Olas

- Kas olas bez sāls ēd, tas visu vasaru daudz melos.
- Lieldienās bērniem vajag ēst daudz olu, lai augtu apaļi kā olas.
- Lieldienās olas vārot nedrīkst pūst uguni, jo tad olas plīst.
- Lieldienas pirmo olu ēdot, nedrīkst to saskrāpēt, jo tad būs tik daudz slimību, cik olai skrambu.

Laika pareģojumi

- Lietus pirmā Lieldienā norāda, ka līdz vasaras svētkiem katra svētdiena būs lietaina.
- Kad pāriet Lieldienas, tad iesākas

silts laiks.

- Lieldienas rītā nedrīkst istabā uguni kurt, lai pērcons neiespertu.
- Cik daudz rāsas priekš Lieldienas, tik daudz salnu pēc Lieldienas.
- Kad vārdes pa Lieldienām iet pāri pār lielceļu, tad sagaidāma lietaina vasara.
- Ja Lieldienu rītā saule uzlēkusi spodra, būs karsta vasara.
- Ja jau priekš Lieldienām rūc pērcons, tad būs barga vasara.
- Ja Lieldienās ir lietus, tas līs katrā svētdienā līdz par vasarsvētkiem.

Veselība

- Lieldienu naktī ar pīlādža rungu jāskrien apkārt mājai, lai burvji netiek mājā iekšā.
- Lai būtu sārti vaigi, Lieldienu rītā pirms saullēkta jāapēd vismaz 13 dzērveņu ogu.
- Dziedinošs un sargājošs ir ūdens, kas, neizrunājot ne vārda, līdz saullēktam pasmelts no upes tecēšanas virzienā. Ar to aplaka lopus,

dzīvojamo māju.

Mājas

- Kurš Pirmajās Lieldienās pirmais laukā iziet, tam tajā gadā laime gaidāma.
- Lieldienās ēd zirņus, lai bagātību iegūtu.
- Lieldienas rītā bez Saules jāizkurina krāsns, tad darbi veicas visiem pa priekšu.
- Ja Lieldienas olu čaulas nejauši kājām samīn, tad tai mājā ļaudis nemierā dzīvos.
- Ja saimes tēvs Lieldienās olu sagriež tik daļās, cik cilvēku, tad saime dzīvojot satīcīgi.
- Pa Lieldienu jāiet skaidas lasīt, tad atradīsot zudušas lietas.
- Lieldienu nedēļā nevajag malt dzirnavas, kā arī vispār nedarīt nekādus trokšņainus darbus, lai vētras un pērcona negaisi nenodarītu postu. Svetkulaiks.lv

Svinības

Vēl nebija novītuši smaržīgie jubilejas ziedi, kas atgādina par draugiem, bijušajiem kolēģiem, par ģimeni, ar kuriem 9. martā kopā bija. Pats jubilārs Jānis Rauda mierīgs, laipns un smaidīgs. Daudz paveikts darba mūžā, daudz pieredzēts un piedzīvots, ir ko atcerēties.

Jānis, tāpat kā Guntis Ezis un Alfrēds Tiltiņš ir 1952. gada Kusas pamatskolas absolvents, (palikuši trīs no savas klases). Tālāk mācījies Madonas vidusskolā (klases audzinātāja jaunā matemātiķe Irma Saulīte), klasesbiedrene visiem iemīļotā aktrise Olga Dreģe. Augstāko izglītību ieguvis Jelgavā LLA mehānizācijas fakultātē.

Pēdējos gadus varam sastapt Jāni rosāties vēlēšanu dienās, viņš – ilggadējs Aronas pagasta vēlēšanu komisijas priekšsēdētājs, ievērojam Lauteres kultūras nama skatītāju rindās koncertos, teātra izrādēs, dzīvesprieka pilnu mednieku ballēs.

Jānis uzticēja savus vērojumus, secinājumus un bijušo kolēģu apsveikumus arī no iepriekšējām jubilejām. Sirsnīgi vārdi – sirsnīgam un labam cilvēkam.

1998. g. martā 60 gadu jubilejā Ērika un Jānis Ozoli:

„Lai Jums turpmāk mazāk rūpju vaigā,

Saule skarbo ikdienu lai mij.
Un no pūpolzara glāsta maigā
Sasilst sirds un dzīve gaiša top!”

Arodbiedrības komitejas priekšsēdētāja Ērika atgādina daudzus nozīmīgus mirkļus no 10 gados piedzīvotā, vadot kopsaimniecību Sarkaņos.

1983. g. 23. jūnijā – darba un draudzības svētki, atklājot estrādi Biksēres parkā; kolhoza „Sarkanais stars” 35 gadu jubilejas svinības, pirmo kolhoznieku godināšana; 1989. g. 19. februārī tradīciju nama „Kalnagravas” atklāšana kolhoza gada atskaitei sapulcē; Jānim Raudām – 50.

1989. g. 23. jūnijā, atzīmējot saimniecības 40 gadu pastāvēšanu, tā tiek pārdēvēta par Agrofīrmi – kolhozu Sarkaņi; top arī grāmatiņa ar tādu pašu nosaukumu;

Kultūras un atpūtas pasākumi:

Lauksaimniecības darbinieku diena;

„Dilmaņu” – profesora Bieziņa ēkas atjaunošana, muzeja izveide;
Sieviešu dienas svētki;
puīšu pavadīšana armijā;
pensionāru ekskursijas pa saimniecību, tad vakarēšana, koncerts;
saimniecībā strādājošo jubilāru sveikšana.

Atļaujies iepazīstināt jūs ar Jāņa Raudas pārdomām, kuru moto ir Ojāra Vācieša rindas:

„Cik ilgi cilvēks dzimto vietu zinās,
Tik ilgi zinās visu pārējo.”
(Ojārs Vācietis)

Mūsu ģimenes saknes ir Vidzemē (Aronas kalna apmetne). Tēvam, kā aktīvam karotājam latviešu strēlniekos, pēc Bermonta patriekšanas dota iespēja iegūt īpašumā zemi 14 ha no Lodes muižas Kusas pagastā. Zemes gabalus izlozējot starp vairākiem strēlniekiem (Zariņu, Putniņu, Leiti, Purviņu u.c.). Šeit arī izveidojās plaukstošu saimniecību „Palejas”, kur 1938. gadā piedzimu arī es. Tēvs bijis kādu gadu pagasta vecākais. Darbs turpinājies līdz 1944. gadam, kad padomju iestādes visu nacionalizēja. Atgriežoties no bēgļu gaitām, bija jāapmetas svešās mājās, lai izdzīvotu, jāstrādā dažādi darbi.

Visus 50 nevalstiskuma gadus latviešiem strādājot, pildot tā laika prasības, pārdzīvojot visas represijas, piespiedu ko-

lektivizāciju laukos, tomēr tika saglabāta nacionālā pašapziņa, tradīcijas – īpaši Līgo svētku svinēšana, kultūra, izglītība, savstarpēja sadzīvošana. Strādājot 18 gadus Cesvaines Valsts saimniecībā par direktora vietnieku un 10 gadus vadot kopsaimniecību Sarkaņos. Strādājošo darba tikums, tiešo vadītāju prasme deva iespēju visu nozaru attīstībai, jo katrs zināja, ko saņems par rezultātu. Nepārtraukti uzlabojot darbu tehnoloģiju, mehānizāciju, izvēršot celtniecību, strādāt kļuva vieglāk, ražīgāk, dzīvot brīvāk.

Sapni par savu, brīvu Latviju, ļāva piepildīt 1990. gada 4. maijs – Latvijas Republikas neatkarības atjaunošana. Zemes reformas rezultātā tika atgūta tēva saimniecība „Palejas” un daļa radnieku zemes. Nodegušās dzīvojamās mājas vietā vajadzēja uzbūvēt jaunu. Bērni un mazbērni bija apguvuši citas profesijas. Godīga privatizācija nenodrošināja rentablu „zemesniekošanu”. Šādā ģimenes saimniecībā finansiāls atbalsts bija tirdzniecība (veikals Madonā), līdz ar lielveikalu ienākšanu to izputināja.

Cerības un iespējas saimnieciskai attīstībai arī šodien nevedās, jo trūkst zinošu, tālredzīgu, nesavtīgu vadītāju – ierēdņu, tiek pieņemti attīstību bremzējoši lēmumi. Šajos neatkarības 27 gados 5% cilvēku, kuri tika pie varas, nodrošināja galvenokārt savu nākotni, 500 tūkstoši cilvēku pametuši Latviju. Šodien trūkst nodrošinājuma atsevišķu mērķu sasniegšanai. Pozitīvu sasniegumu devis valsts atbalsts lielražošanai laukos, bet atbalstot sīkās lauku sētas un tos, kuriem zemes kopšana ir tikai papildus darbs, būtu panākts līdzsvars starp apdzīvotību un ražošanu laukos.

Jāveido pakalpojumu kooperatīvās sabiedrības, prasmīgāk jāizlieto pieejamie līdzekļi.

Sagaidot mūsu Valsts simtgadi un turpmākos gadus, gribu vēlēt, lai katrs strādātu un dzīvotu savam laikam, tautai un pienākumam.

Jānis Rauda

Veselību, spēku un nezūdošu dzīvesprieku, vadot dienas jaunajās „Palejās”!

Dzimtās valodas laiks Kusas skolā

Kusas pamatskolas 4. klases skolniece kļuvusi par šā gada Latviešu valodas aģentūras radošo darbu konkursa laureāti! Konkurssam šogad bija iesniegts rekordliels darbu skaits – 885. Evija 21. februārī piedalījās Dzimtās valodas dienas pasākumā Rīgas Latviešu biedrības namā, kur tika apbalvota. Apsveicam! Pasākumā Eviju atbalstīja arī Samanta Vankina. Noslēdzoties Dzimtās valodas mēnesim, skolā tika apbalvoti veiksmīgākie latviešu valodas olimpiādēs: Lāsma Beķere (2. kl.); Krišjānis Putniņš (3. kl., viņš pārstāvēja skolu starpnovadu olimpiādē); (Ludvigs Sidrēvics, Intars Miklašonoks un Sanija Kruglova (4. kl., Ludvigu gaida starts starpnovadu olimpiāde aprīlī); Ivita Kļaviņa, Sabīne Bērtiņa, Ralfs Vilciņš (5. kl., Ivita un Sabīne pārstāvēja skolu 6 atklātajā latviešu valodas olimpiādē Rēzeknē); Adriāna Jūlija Bagātā, Santa Bērtiņa, Mārtiņš Dvēselītis (8. kl., Santa un Mārtiņš pārstāvēja skolu starpnovadu olimpiādē).

4. – 9. klašu skolēniem, gaidot Latvijas simtgadi, notika 100 latviešu tautas mīklu maratons. Par uzvarētājām kļuva Anete Annija Romuļa un Marta Šimane (7. kl.), 2. vieta – Klāvs Pļaviņš (8. kl.) un Artūrs Pērkons (9. kl.), 3. vietā Oskars Jansons (7. kl.), kā arī Ivita Kļaviņa un Aigars Čerņiševs (5. kl.).

Manu tautu dara stipru bērnu mīlestība pret vecākiem. Par to arī būs mana pasaciņa.

Reiz dzīvoja suņuks vārdā Rokijs. Rokijam bija ļoti čakla mamma. Mammu sauca Maija. Darbadienās viņa ganīja aitas, bet brīvdienās kārtoja savu suņu māju un taisīja ēst. Mammai Maijai tā patika, ka viss spīd un laistās! Rokijs bieži lēpatoja viņai nopakaļ, lai parunātos par kurmjā rakumiem vai blusām savā kažokā, bet mammai nebija laika runāties, jo tik daudz darbu kārtīgi jāpadara.

Reiz Rokijs nolēma mammu iepriecināt ar kādu pārsteigumu. Varbūt tad viņa uz Rokiju paskatīsies ilgāk par divām sekundēm? Viņš rikšoja pa pļavu un redzēja daudz puķu. Visām mammām patīk puķes, bet kā lai atrod to puķi – ar pārsteigumu? Viņš meklēja un meklēja, bet visas puķes gadījās ar apgrauztiem kātiem un lietūs sadauzītiem ziediem.

Rokijs jau nokāra purniņu, kad tālumā pamanīja košu sarkanumu. Rokijs pieskrēja klāt sarkanajai puķei un ieskatījās tajā iekšā. Puķes ziedlapiņas no iekšpuses bija tādās pazīstamās krāsās – tumšsarkans, balts, atkal tumšsarkans. Rokijs attupās un domāja. Viņš domāja un domāja, un izdomāja, ka lielajā saimniekmājā bija tāds kaut kas

sarkanbaltsarkans un māmiņa Maija uzrēja viņam, ka to nekādā gadījumā nedrīkstot grauzt, jo tas ir karogs. Tās esot ļoti stiprs, ja kādam tāds mājās, tad viņam notiek viss, pēc kā viņš no visas sirds ilgojas.

Tā aizdomājies, viņš gandrīz nepamanīja puķes viduci mazus rūķišus. Rokijs atlēca sānis un tramīgi vēroja rūķišus vienu minūti, jo nekad tāds nebija redzējis. Tad suņabērns nolēma, ka nebūs nīkulis, piegāja pie puķes un prasīja: „Kas jūs tādi?”

„Mēs esam puķu dziedātāji, mēs dzīvojam tad, kad ar mums kāds parunājas!”

Sunītis saudzīgi ar zobēliem noplūca puķi un skrēja uz mājām. Viņš uzdāvināja puķi mammītei, teikdams: „Ja tu nerunāsi ar šo puķi, tad viņa novītīs, bet ja runāsi, tad viņa tev atbildēs.”

Māmiņa Maija paņēma puķi, ieskatījās un uzreiz pamanīja, ka tās ziedlapiņas sakārtotas kā Latvijas karogā. Viņa pasmaidīja, tik silti paskatījās uz Rokiju, ka suņukam sasila viss līdz pat astes galiņam. No tās dienas mammīte daudz runāja gan ar puķes dziedātājrūķīšiem, bet vēl vairāk ar savu Rokiju.

Evija Muraško,
Kusas pamatskolas 4. klase

11. marta „Neatkarīgās” numurā Arno Jundze raksta: „Latvijas laukos jau tā ir sadarīts daudz muļķību – bibliotēku optimizācija var kļūt par to punktu, no kura vairs nav atpakaļceļa” Slēgt bibliotēkas laukos, paslējot likvidāciju zem līdzekļu ekonomijas un bibliotēku darbu optimizācijas, ir pēdējo dienu sliktā ziņa, kas nāk no Limbažu puses (publikai tapusi zināma, pateicoties rakstnieka Aivara Kļavja vērbai. Šī ir lieta, ko nevajadzētu pieļaut. Bibliotēku likvidācija ir kaitniecība valsts mērogā.”

Autors atgādina par Gaismas tīklu, ko izveidoja par Bīla Geitsa fonda naudu.

Skolu optimizācija, algas likmju samazināšana tehniskajiem darbiniekiem,

atsaucoties uz nepietiekamo audzēkņu skaitu skolās, bērnudārzos. Šoruden mūsu novadā vairs nebūs Mārcienas pamatskolas.

Mūsu pagastā darbojas trīs bibliotēkas – Kusā, Zelgauskā un Lauterē. Kusā – uz pilnu laiku, Lauterē un Zelgauskā uz nepilnu laiku. Bibliotēkas vada Kusas pamatskolas kādreizējās absolventes – Solveiga Sāre, Dace Cāzere un Ina Cime-re. Jācer, ka mūsu pagasta bibliotēkas neskars šīs optimizācijas vilnis.

Daces Cāzeres bibliotēka ir centrs, kurā pulcējas aktīvākie grostonieši, te rokdarbu izstādes, tikšanās, kādreiz skanēja arī dziesmas. Viņas darbs novērtēts atzinīgi.

Lauterē Ina prot radīt svētkus, organizējot tikšanos ar rakstniekiem un dzejniekiem, veidojot jauno mākslinieku darbu izstādes, aicinot kaimiņu pagastu amatieru aktierus, kopā ar kultūras namu rudens un pavasara tīrgus Kusā. Skolēnu brīvdienās, tāpat kā Kusas sporta zālē vakaros, pie viņas labi jūtas bērni un pirms darba laika sākuma gaida Inu ierodamies.

Solveiga Kusā, kas prot vadīt „Bērnu žūriju”, ieinteresēt bērnus un jauniešus grāmatu lasīšanā, organizē bērnu žūrijas „Prāta banku” – ar aktīvākajiem dodas uz grāmatu svētkiem Madonā.

Lūk, ko par „Bērnu žūriju” stāsta pati Solveiga.

„Bērnu žūrijas” rezultāti

2017. gada vasarā Kusas bibliotēkā jau piecpadsmito gadu darbu sāka „Bērnu žūrija” – tā ir Latvijas Nacionālās bibliotēkas izstrādāta un kopš 2009. gada Latvijas bibliotekāru biedrības īstenota programma, ko finansiāli atbalsta Valsts Kultūrkapitāla fonds. Daļa no programmas īstenošanai nepieciešamajām grāmatām ir jāsagādā bibliotēkām, kas ir pieteikušās žūrijas darbam, bet otru daļu bibliotēkas saņem no Valsts Kultūrkapitāla fonda. Gadu ritumā ir mainīties arī „Bērnu žūrijas” nosaukums un darba procesi – jaunas, pēdējā gada laikā izdotas grāmatas, lasīt un izteikt par tām savas domas tiek aicināti gan bērni, gan jaunieši, gan arī pieaugušie, un pati žūrija saucas „Bērnu, jauniešu un vecāku žūrija”. Ļoti patīkami, ka arī mūsu pagastā ir pieaugušie, kuri piedalās žūrijas darbā, un ar katru gadu pieaugušo skaits kļūst lielāks. Arī kopējais žūrijas dalībnieku skaits kļuva nedaudz lielāks – visas savam vecumam piemērotās grāmatas izlasīja un izteica par tām savas domas 26 dalībnieki : 20 bērni un jaunieši, un 6 pieaugušie.

Projekta ietvaros žūrijas dalībnieki tiek aicināti izlasīt un novērtēt grāmatas, kas pēc satura ir piemērotas lasīšanai dažāda vecuma cilvēkiem – 1. – 2. klašu skolēniem, 3. – 4. klašu skolēniem, 5. – 7. klašu skolēniem, 8. – 12. klašu skolēniem un vecākiem (pieaugušajiem). Katrā vecuma grupā bija jāizlasa un jānovērtē 6 grāmatas.

Grāmatu lasīšanas un novērtēšanas laiks ilga no 2017. gada jūlija līdz pat 2018. gada 1. februārim. Tie, kuri piedalījās „Bērnu žūrijas” darbā:

❖ pieteicās Kusas bibliotēkā pie bibliotēkas vadītājas.

❖ līdz 2018. gada 1. februārim lasīja savas vecuma grupas grāmatas (ar grāmatām var iepazīties bibliotēkā);

❖ 3 savas vecuma grupas grāmatas drīkstēja nomaiņīt ar citu vecuma grupu grāmatām, ja tās likās interesantākas, vai arī ilgi bija jāgaida savas vecuma grupas grāmatas;

❖ pēc grāmatu izlasīšanas tās nominēja – izvērtēja, kuras grāmatas ir patikušas labāk, un savu vērtējumu ierakstīja elektroniskajā anketā, pēc anketas aizpildīšanas katrs dalībnieks saņēma apliecinājumu, ka visas grāmatas ir izlasītas un anketa aizpildīta, šoreiz katrs dalībnieks saņēma aproci.

❖ žūrijas dalībnieki piedalās viktorinā, kurā atsvaidzina savas zināšanas par lasītajām grāmatām. Šoreiz viszinošākā viktorīnas jautājums bija 4. klases skolniece Sanija Kruglova, labus rezultātus sasniegta arī Evelīna un Anželika Apšukrapšes, Augusts Sidrevics, Estere Enģele, Loreta Ilonda Lazdiņa, un Mārtiņš Zvirgzdiņš.

Pēc visu balsu saskaitīšanas, noskaidrojās, ka mūsu pagastā populārākās „Bērnu, jauniešu un vecāku žūrijas” grāmatas ir šādas:

1. – 2. klašu grupā

1. Bonds Maikls „Pasaka par peļu pili”;
2. Arhona Huans „Govs”;
3. 3. – 5. Šukis Daiņus „Ezītis, kurš mīlēja slepeni”;
4. 3. – 5. „Puika, kas zīmēja kaķus”;
5. 3. – 5. Laukmane Maija „Divdesmit pieci mākoņi”.

3. – 4. klašu grupā

1. Parvela Timo „Muris un Vufs”;
2. Sīmanis Mārtiņš „Baltais lācis:

pasaku pavārgrāmata bērniem”;

3. Kuponss Žaume „Uzrodas Flata kungs”.

5. – 7. klašu grupā

1. Mīrsva Anete „Samsona ceļojums”;
2. Ibotsone Eva „Ceļojums uz amazoni”;
3. – 5. Samauska Ieva „Skaļā klase”;
3. – 5. Parra Marija „Vafeļu sirdis”;
3. – 5. Rungulis Māris „Pastaiga mīrušo pilsētā”.

6. – 12. klašu grupā

1. Vērdiņš Kārlis „Tētis”
2. Olavsdotira Oidira Ava „Rabarberu sarkanais”
3. – 4. Vilkinsone Šina „Es joprojām krītu”
3. – 4. Saga Zoji „Meitene tūmeklī”

Vecāku žūrijā

1. Vigante Dace „Ledus apelsīns” – 4 balsis
2. – 4. Dors Entonijs „Mums neredzamā gaisma” – 1 balss

2. – 4. Steforda Reičela Meisija „Brīvroku mamma” – 1 balss
2. – 4. Bakmanis Frēdriks „Omce sūta sveicienus un atvainojas” – 1 balss.

Visu „Bērnu, jauniešu un vecāku žūrijas” dalībnieku balsis tika saskaitītas kopā, tādējādi noskaidrojot, kuras grāmatas ir ieguvušas lielāko atsaucību Latvijas mērogā. Ar šī kopējā balsojuma rezultātiem var iepazīties Kusas bibliotēkā.

2017. gada vasarā jaunus dalībniekus aicinās „Bērnu, jauniešu un vecāku žūrija 2018”, un zinātkāros lasītājus gaidīs jaunas, interesantas grāmatas.

Solveiga Sāre,

Aronas pagasta

Kusas bibliotēkas vadītāja

Dažas neparastas dienas

Dienas, kuras pavadījām Islandē (31.01. – 4.02.)

Uztraukums, kad izrādījās – manas pases termiņš jau piecas dienas kā beidzies. Līdzcilvēku pretimnākšana, un jau Rīgā Alunāna ielas pasu galdā vēlā pēcpusdienā saņemtu jauno pasi. Rīgas lidostā 18:30 sākas 3,5 stundas ilga lidojums uz Keflavikas lidostu (45 km no galvaspilsētas Reikjavikas).

Lidosta, ceļš uz Reikjaviku mazmeitas mašīnā, sniega balts netālos kalnos, kas nu izskatās piemīlīgāki nekā jūnijā pirms 10 gadiem, kad slējās vulkānisko klinšu brūnūmā.

Ceturtdienas rītā meita ved mūs pa kalnainu ceļu Gulfosu ziemā apraudzīt. Gulfoss – „zelta” ūdenskritums uz Baltās upes, kas no 2 ledājiem nāk..., 32 m augsts – viena kas-kāde 12, otra 21 m augsta.

Pa ceļam apstājamies kādā ciematā, izjūtam 6,2 magnitūdas zemestrīces imitāciju, tam izveidotā tumšā, šaurā telpā, apskatām citu istabu, kāda tā izpostīta bijusi.

Interesanti bija ielūkoties tomātu siltumnīcu kompleksā, pusdienot tomātu kafējnīcā ar tradicionālo tomātu zupu, pašcepto maizi... varēja iegādāties arī dažādas tomātu pastas, mērces. Kompleksu vada viena ģimene – vīrs un sieva. Trīs bērni palīdz, kafējnīcā strādā arī studenti, pārstrādes cehos strādnieki.

Netālu no Gulfosa skatītāju pūļi gaida geizera ūdensstrūklu izšļākšanos, pats lielais geizers gan pēdējā laikā pieklusis, bet arī darbīgais iepriecina mūs un citus.

Uzmanīgi nokāpjām pie baltās upes, aplūkojam ūdenskritumu ledus žņaugos, pašā krastmalā ziemas apstākļos aizliegts uzturēties, lai nepaslidētu.

Atpakaļceļā jūtam arvien lielākas vēja brāzmas, 100 m no mūsu mašīnas avarē fūre... Iespaidīgi ir klinšu blūķi, kas lielākās vai mazākās zemestrīcēs vēlušies no kalniem, netālu vasaras mājiņas līdzās – niecīgas.

Naktī piedzīvojam islandiešiem parastu, bet mums nē, vēju (ap 30 m sekundē), laterna aiz 5. stāva loga lokās

Laima ar Islandes prezidentu.

kā Latvijā koki, lietus sitas rūtīs, sniegs nokūst, kalni atkal brūni. Bet pilsēta laistās ugunīs, un naktī tik skaista.

Mēneša pirmajā dienā visiem strādājošajiem izmaksā algu, šķiet, ka liela daļa Reikjavikas iepērkas – lielveikalos, kur atlaides. Meita mūs aizveda uz „amerikāņu” veikalu. Pieaugušie pircēji, bērni, pārkrautie iepirkuma ratiņi, rindas pie kasēm, apsargi, veikalu atstājot, pārbauda čekus.

Piektadiena ir vējaina, lietaina, tādēļ no peldes atklātajos un siltajos baseinos atsakāmies, uz silto kalnu upi nebraucam, tā vietā karsēšanās sporta kompleksa pirtī.

Kad darba nedēļa beigusies, sākas brīvās dienas un piektdienas vakarā Muzeju nakts. Daudzas ģimenes ar bērniem izmanto šo bezmaksas iespēju. Mēs aplūkojam vaļu muzeja eksponātus, kur dažādu sugu vaļi izgatavoti no putuplasta dabīgā lielumā, ļaudis fotografējas.

Braucam uz Perlanu muzeju kalnā. Te ledāju izstāde – izveidotas ledus alas, temperatūra minus 17°. Apmeklētāju daudz, pat rindas.

Mazdēlam vakarā hokeja spēle, meita, znots un Harijs brauc just līdzī

viņam, bet es un mazmeita ar vīru – apmeklējam prezidenta Gudni Torlacija Johansona Bessastadīru māju. Prezidents (pēc izglītības vēsturnieks) ievēlēts 2016. gada 1. augusta vēlēšanās, tāpat kā lielākā daļa islandiešu nevēlas savu valsti Eiropas Savienībā. Pēc nostāstiem ļoti saprotošs, vedot savus bērnus uz skolu, varot apstāties uz ielas, paņemt mašīnā viņu skolas biedrus. Pirms mājas neliela baznīca, ielūkojamies tajā. Tad dodamies uz prezidenta māju, apstaigājam telpas, liela bibliotēka un viesistaba, kurā prezidents tiekas ar ļaudīm – lieliem un arī ar bērniem, sasveicinās un pārmij dažus teikumus. Mazmeita islandiešu valodā pastāsta, ka esmu no Latvijas, ka esmu no novada, kur dzimis, audzis un skolojies mūsu valsts prezidents Raimonds Vējonis, palūdz atļauju kopā nofotografēties.

Sestdienā Reikjavikas operas namā Harpa (tulkojumā latviešu valodā „arfa”), kas uzcelta 2011. gadā, Robotikas izstāde, daudz jauniešu un bērnu, ir ko skatīt, to veido augstskolu studenti, uzņēmumi, iesaista apmeklētājus.

Svētdiena, kad vakarā jālido atpakaļ uz Rīgu. Tad pēdējais ekstrēmais piedzīvojums – ekskursija ar kvadracikliem pa akmeņainiem, citviet ledainiem kalnu celiņiem. Paļaujos uz Harija braukšanas prasmēm, tomēr stingri turos rokturos aizmugurē. Grupu vada jauna meitene. Esam tērpušies ūdensnecaurlaidīgos kombinzonos. Stunda paiet ātri.

Atkal Keflavikas lidosta. Aizbraucot pilsētā +6°, atlidojam Rīgā – 8°.

Meita zvina, ka svētdienas vakarā atkal sācies putenis un vējš, pilsētā pat satiksme traucēta. Es priecājos, ka apkārtējie kalni atkal balti, viņa raizējās, kā būs no pagalma mašīnas izbraukt, lai darba vietā nokļūtu.

Vai kādreiz vēl aizbraukšu uz šo mazo, neparasto zemi – salu? Nezinu. Bet brauciens un ciemošanās, viss redzētais – patika.

Atskatoties uz 5 pastāvēšanas gadiem

2018. gads Multifunkcionālajā centrā „1. stāvs” iesākās ar skaistu 5 gadu pastāvēšanas svētku svinēšanu. Un nemaz jau nevajag organizēt lielas svinības, lai saprastu, ka esi kādam vajadzīgs, ka MC „1. stāvs” ir vieta Aronas pagastā, kur satiekas jaunais ar veco, kur jaunības maksimālisms iet rokā ar viedo dzīvesgudrību, kur jaunie mācās no dzīves likoču pieredzes bagātiem pagasta ļaudīm, bet paši arī var dot pretī radošas idejas, dažādas prasmes, jo īpaši informācijas tehnoloģijās, dažādas aktivitātes.

MC „1. stāvs” dzimšanas diena 15. janvārī bija nozīmīga ar to, ka šajā dienā Madonas novadam dāvinājām interaktīvo spēli „Gailis ganos”, kas šobrīd ir pieejama visos novada pagastos. Arī mūsu pagastā tā ir – vien atliek atnākt uz MC „1. stāvs”, iepazīties ar to un iespējams tā uzrunās tik ļoti, ka vēlēšies to spēlēt vēl un vēl, lai iepazītos no jauna vai atkārtotu esošās zināšanas par Madonas novada vēsturi, cilvēkiem, dabu, kultūru un dažādiem interesantiem faktiem. Sākumā šķiet, ka neko nezinām, bet, iesākot spēlēt „Gailis ganos”, saproti, ka var uzzināt tik daudz jauna par vietu, ko saucam par savu dzimto pusi! Pa šo laiku ir ienākušas arī ļoti pozitīvas atsauksmes par spēli. Ir vietas, kur to spēlē katru nedēļu gan bērni, gan jaunieši, gan ģimenes. Aicinu uz MC „1. stāvs” iepazīties ar spēli! Ja būs interese, to varēs paņemt uz mājām, lai varētu paspēlēt savā ģimenē „Gailis ganos”.

Pēc spēles „Gailis ganos” prezentācijas Madonas novada bibliotēkā devos atpakaļ uz Kusu, kur mani sagaidīja skaisti rotātas MC „1. stāvs” telpas, par kuru fantastisko izskatu rūpējās Madara, Laura, Agris, Ritvars, Rainers, nelaižot mani vairākas dienas telpās. Tās tiešām

bija fantastisks pārsteigums! Paldies, mīļie! Vakaru pavadījām baudot kūkas, ko sagādājuši paši jaunieši, satiekoties ar mūsu draugiem un atbalstītājiem. Paldies Aronas pagasta pārvaldei, Aronas pagasta uzņēmējiem par atbalstu visus šos 5 gadus, jo īpaši atbalstot un iesaistoties biedrības „ARONAS PĪLĀDZIS” realizēto projektu aktivitātēs. Šobrīd varam atskatīties uz ļoti daudzām un interesantām lietām, aktivitātēm, kas šo 5 gadu laikā ir notikušas MC „1. stāvs”.

Liekas pavisam nesen daudz iesaistījās projekta „Tautskola un brīvā laika centrs Kusas pamatskolā” (2012./2013.) nodarbībās, bet ir pagājuši jau 5 gadi. Toreiz darbojāmies vairākās jomās un prieks, ka Agris Sārs un Jānis Seiksts joprojām darbojas ar pieaugušajiem, kuri joprojām nāk uz nodarbībām. Mazie bērni, kuri kopā ar savām ģimenēm darbojās „Ģimenes skolā”, ir izauguši, daži jau uzsācis skolas gaitas, daži tām gatavojas. Fantastiska diena bija tad, kad devāmies satikt savu kaimiņu Aronas pagastā! Jau tad bija forša sajūta, ka kopā rokkrokā varam iet gan jaunie, gan pieredzes bagātie pagasta ļaudis. Joprojām žāvējam ogas, augļus un citas dabas veltes pie Silvijas. „Kusas našķis” joprojām varētu būt kā viens no mūsu pagasta zīmoliem! Viens projekts beidzās, bet veiksmīgi uzsākās un atkal, kopā darbojoties, tika realizēts otrs projekts „Voices in Pictures” (2014./2015.), kas pavēra mūsu pagasta ļaudīm iespēju doties uz Velsu, Spāniju, Franciju, Vāciju, Poliju, kā arī uzņemt pie sevis projekta dalībniekus. Vēl šodien spilgtā atmiņā noslēguma vakars „Lielajos Kupros” pie ugunskura un ne tikai tas. Liels paldies Ilonai Sārei un projekta komandai! Nozīmīgs turpinājums VIPam bija biedrības „ARONAS PĪLĀDZIS” realizētie projekti „Aronas pagasta skatupunkti” (2015./2016.), „Aronas pagasts laikmetu griežos” (2016.), „100 pedāļi Aronā” (2017.), „Foto medības Aronas pagastā” (2017.). Šie projekti Aronas pagastam nozīmīgi ar to, ka esam izzinājuši interesantākos un skaistākos Skatupunktus, ir izveidota un uzstādīta karte, kurā ikviens var iepazīt mūsu pagastu, ir uzstādītas informācijas

plāksnes un tūrisma norādes. Turpinot vēsturisko izpēti, esam apkopojuši Aronas pagasta attīstību 100 gadu griezumā, ir izveidots tūrisma buklets „Madonas novada Aronas pagasta SKATUPUNKTI”. Īpašs prieks par iedzīvotāju atsaucību, iesūtot fotogrāfijas, kā rezultātā ir izdots 2018. gada kalendārs „Foto medības Aronas pagastā”.

2015. gadā vecāki apguva jaunākās metodes kā audzināt savu pusaudzi. Aktīvi esam piedalījušies Sniega dienas organizēšanā, dažādu Madonas novada pašvaldības projektu realizācijā, jo īpaši jauniešu vasaras ekspedīcijās 2014., 2015., 2016. gadā, kad jaunieši nebrauca prom, pirms nebija baudījuši MC „1. stāvs” soļanku! Ievērojamu MC „1. stāvs” aprikojuma papildinājumu guvām nodibinājuma „Borisa un Ināras Teterevu fonda” projektā „Mans un Tavs brīvais laiks”, kas vēl vairāk dod iespējas apmeklētājiem dažādot savu brīvā laika saturīgu pavadīšanu. Arī nometnes bērniem un jauniešiem nav gājušas garām. „Es te dzīvoju” (2016.) radija „Slēpņošanu”, „Amatiem pa pēdām” (2017.) apgūtas jaunas amatu prasmes.

2017. gadā MC „1. stāvs” bija pirmais centrs Madonas novadā, kurā notika programmas ERASMUS+ jauniešu apmaiņas projekts „Switch to Explore” ar Bulgārijas jauniešiem. Patiešām prieks par pilno Kusas estrādi noslēguma koncertā! Ar savu līdzšinējo darbu godam nopelnījām Madonas novada Jaunatnes lietu gada balvu „Sudraba Gailis” nominācijā „Gada Jauniešu centrs 2017”. Šī balva neko nemaina – mēs joprojām strādājam ar visām paaudzēm, ikviens ir laipni aicināts nākt un izmantot iespējas, kas ir pieejamas visiem starppaaudžu sadarbības veicināšanai Aronas pagastā.

Pie mums spēlē spēles, apgūst ēst gatavošanas prasmes, atpūšas, dzied un nu jau vairākus mēnešus projekta „Mūzika izaugsmei” (2017./2018.) ietvaros apgūst Dj-prasmes Dj Jāņa Fabrika vadībā un muzicēšanu skolotāja Aivara Cimbuļa vadībā.

Šobrīd gan esam izgājuši nedaudz plašāk ārpus MC „1. stāvs” telpām. Līdz ar Lauku atbalsta dienesta realizēto projektu dažādas aktivitātes notiek gan Kusā, gan Zelgauskā, gan Lauterē, jo visās vietās ir iespējams apgūt aušanas prasmes projektā „RAKSTU RAKSTIEM IZRAKSTĪJU!” (2017./2018.). Ir prieks par dāmām, kas par katru noausto divi, lupatu deķi, pērliņu jostu vai aproci prie-

cājas un dalās ar citiem savās prasmēs. Un kur nu tā iespēja, ka Aivja Sauliša dāvētās stelles ir sākušas „dzīvot” – tajās šobrīd tiek austi pirmie tautiskie brunči! Aust var jebkurš, kuram ir interese par šo seno amatu, vien pašam ir jāizrāda par to interese, jo mēs nevaram pie katra pieiet un paņemt aiz rokas, iesēdināt stellēs un teikt: „Aud!”. Vien jābūt pašam motivācijai, ka es vēlos apgūt ko jaunu! Stelles, kopskaitā jau 5, ir publiski pieejamas gan Zelgauskā, gan Kusā, gan Lauterē, kurās var aust dažādus izstrādājumus.

Tādi nu bijuši mūsu pirmie 5 gadi. Protams, te nav uzskaitīti daudzi citi interesanti pasākumi un aktivitātes, daudzie

ciemiņi no tuvākām un tālākām zemēm, toties kopējais apmeklētāju skaits pārsniedz 10 000!

2018. gadā ir Latvijas 100. dzimšanas dienas gads. Nozīmīgs tas ir arī ar to, ka šajā gadā Madonas novads ir Jauniešu galvaspilsēta 2018! Ja iepriekšējos gados šādu titulu ieguva kāda konkrēta pilsēta (Jelgava, Liepāja), tad šogad tas ir Madonas novads kopumā. Arī mēs aktīvi iesaistāties Jauniešu galvaspilsētas 2018 pasākumu plānošanā, organizēšanā un realizēšanā. 29. martā pie mums viesosies darbinieki no visas Latvijas, kas savā ikdienā strādā ar jauniešiem, lai iepazītos ar mūsu darbu. Mums ir ar ko lepoties,

un mēs varam parādīt, kā veiksmīgi kopā var darboties dažādu paaudžu pagasta ļaudis!

Ir labi padarīta darba sajūta, laiks rādīs un nesīs jaunas idejas un aktivitātes. Lai visiem pavasaris atnāk ar spirtumu sirdī, sauli dvēselē un prieku par katru labo domu, ko sūtām ikvienam pretimnācējam! Kādās apmācībās visus uzrunāja teiciens, kas neļauj apstāties pie iesāktā, vien varbūt pārdomāt un izzināt vēlmes: „Labāk nodilt, nekā sarūsēt!”

Uz tikšanos MC „1. stāvā”!

Iveta Kaparkalēja,
MC „1. stāvs” vadītāja

„100 gades deķis Aronas pagastam”

Šobrīd tiks uzvilkti velki, lai varētu aust jaunu lupatu deķi. Bet šis deķis būs īpašs – tas būs „100 gades deķis Aronas pagastam”. Aicinām Aronas pagasta iedzīvotājus, iestādes, struktūrvienības, uzņēmējus un ikvienu interesentu iesaistīt savas labās un pozitīvās domas deķī, kas būs kā mūsu visu dāvana Latvijas 100. dzimšanas dienā. Jums atliek vien atnākt (paņemot līdzi savas labās domas, savu materiālu, varam nodrošināt arī savu materiālu (sagriezt lupatiņas iemācīsim uz vietas – var izmantot jebkāda veida audumus, apģērbu, kas vairs neder vai ko vairs nevelkat, var izmantot rupju dziju, var satīt mazos kamoliņus kopā utml.). Krāsām nav nozīmes – jo raibāks, jo labāk, bet, protams, varat aust savas mīļākās krāsas. Visi audēji tiks reģistrēti un projekta noslēgumā šis deķis būs skatāms izstādē „Šķiries, manis audekliņis”, kurā varēs aplūkot visa projekta laikā austos darbus. Iespēja aust būs Kusā, MC „1. stāvs” uz mūsu pirmajām, vairāk kā 100 gadus senām stellēm. Par savu iesaistīšanos un iespēju aust sazinieties pa tālr. 26363415 vai e-pastā aronaspiladzis2013@inbox.lv

Aužam dažādi!

Pirms... (Lauteres stelles)

Pēc... (Lauteres stelles).

SIA „NT Serviss”

„Šovasar jūlijā uzņēmumam 8. dzimšanas diena”, pastāsta tā īpašnieks, uzņēmējs Nauris Truss.

Uzņēmums, kurš sniedz transporta un tehnikas remonta pakalpojumus, kurā darbu raduši 4 šoferi, virpotājs un metinātājs, grāmatvede. Arī Nauris nebaidās apgērbt darba kombinezonu un piedalīties remontdarbos.

Viņš ir no mūsu pagasta tiem skolēniem, kuriem vecāki izvēlējās Liezēres pamatskolu. Tolaik Ozolos darbojās plašs bērnu dārzs, arī pamatskolas celtnē bija viena no jaunākajām rajonā.

Nauris Truss un Mareks Kļaviņš ir klasesbiedri, pašlaik Mareks ir „NT Serviss” tālbraucējs, kas pārvaldījumus veic Baltijas valstīs.

Pēc Liezēres pamatskolas absolvēšanas Nauris dodas uz Jaungulbenes profesionāli tehnisko vidusskolu, tiesa – izvēlas 2 gadīgo kursu. „Kāpēc ne uz 3 gadīgo?” brīnos. Viņš smaida „Šķiet ātrāk gribēju kļūt patstāvīgs”.

Tomēr Naurim nācās zināšanas papildināt Barkavas profesionāli tehniskajā vidusskolā, lai kļūtu arī šoferis.

Līdz dienestam armijā strādā padomju saimniecībā „Viesiena” par traktoristu. Dienests viņam jau neatkarīgās Latvijas valsts armijā.

Dienesta gadi aizsteidzas, un pēc atgriešanās brīdi bezdarbnieks, tad strādā Kusas kooperatīvajā saimniecībā un SIA „Kalnāres”.

Piecus no saviem darba gadiem Nauris vada „Siguldas būvmeistarā” kā šoferis, kā ekskavatorists, dzīvojot prom no dzimtā pagasta, no mājām

„Un nekad nav gribējis doties uz ārzemēm veiksmei pa pēdām?” painteresējos.

„Nav. Šķiet neesmu tik pārliecināts un uzņēmīgs”, Nauris atbild.

Es nevēlos un arī nemācētu atklāt „NT Servisa” darbības noslēpumus, bet pagasta ļaudīs Naurim ir laba, saprotoša, krietna uzņēmēja un cilvēka slava.

Kusas skolā mums viņš ir laipns un gādīgs aizbildnis māsas bērniem Klintai un Artūram, radinieki teic, ka mīļš un darbīgs dēls mātei.

Lai veicas, Nauri!

Laima

SPORTS

Telpu futbola čempionātā uzvar Kusas komanda

Madonas novada atklātais čempionāts telpu futbolā 2017./18. gada sezonā norisinājās 8 kārtās un ar spēlēm 3. martā tika noskaidroti godalgoto vietu ieguvēji.

Pavisam čempionātā piedalījās 9 komandas – Varakļāni, Kusa, Prauliena, Kvarcs, Ozoli, Lubāna, Bērzaune, Brālis, Degumnieki. Komandas katra ar katru aizvadīja divus apļus. Visai pārliecinoši izcīnot 16 spēlēs 44 punktus par Madonas novada čempioniem kļuva Kusas telpu futbola komanda, otrajā vietā ar izcīnītajiem 37 punktiem – Kvarcs komanda, bet trešajā vietā Varakļānu komanda 32 punkti. Čempionāta rezultatīvākais spēlētājs ar 27 gūtajiem vārtiem – Klāvs Sveķis (Kusa), čempionāta labākais vārtsgars – Dāvids Siliņš (Kvarcs), bet par turnīra labāko spēlētāju tika atzīts Richards Melnis (Varakļāni). Čempionāta labākie spēlētāji un godalgoto vietu ieguvēji saņēma Madonas novada pašvaldības dāvinātās medaļas, kausus un piemiņas veltes. Paldies puisiem par skaistu kausa iegūšanu sezonas garumā! Apsveicam!

Nākamie sporta pasākumi

21. aprīlis Aronas pagasta atklātais florbola turnīrs

26. maijs Ģimeņu orientēšanās sacensības

Par citām sportiskām aktivitātēm var sekot līdzi gan Aronas mājas lapā www.aronaspagasts.lv Sporta sadaļā, gan arī afišās pie ziņojuma dēļiem, bibliotēkā MC „1. stāvs” u.c.

Kādreiz Kusas PMK – 19...

Atmiņas – kvēlojošas ogles, pie kurām sildāmies, kad liesmas dzisušas..

Kādreiz Madonas PMK – 19 strādāja simtiem dažādu profesiju cilvēku: remontdarbnīcā, naftas bāzē, rezerves daļu noliktavā, betoncehā, mašīnu, traktoru ekskavatoru un autobusu parkā.

Tika celtas daudzdzīvokļu mājas, labiekārtotas viesnīcas tipa kopmītnes, ko rajonā uzskatīja par vienām no labākajām. Labiekārtoja teritoriju ar apstādījumiem, puķu dobēm un celiņiem. Iestādei piederēja sava dārzniecība ar siltumnīcām, cūku ferma, kur ražoto cūkgaļu katru mēnesi bija iespēja iegādāties strādniekiem pa zonām, iecirkņiem, sava ēdnīca „Zemenīte”

Uzcēla pirti, kuras otrajā stāvā rīkoja interesantus pasākumus, izīrēja telpas kāzu un bērņu gadījumiem. Arī savs vokāli instrumentālais ansamblis darbojās, tam instrumentus palīdzēja sagādāt iestādes vadība kopā ar arodbiedrību. Mūsu darbinieki dziedāja kori, ansambļos, dejoja tautiskās dejas.

Katru gadu piedalījāmies meliorācijas rīkotajās olimpiādēs gan ziemā, gan vasarā. Dažreiz vairākas ģimenes kopā uz slēpēm devās uz Gaiziņkalnu, pa taisno no Kusas, izmantojot kompasu. Ja brauciena virzienā tīrījās krūmi, grāvji, purvs mežs, aploki, vajadzēja pārvarēt – tas bija pat interesanti. Galamērķi – ugunskurs, uz kura vārījām tēju no salauztiem aveņu zariem, cepām desinā. Sirsnīgas sarunas, kopīgas dziesmas, pārgājiens deva spēku un enerģiju nākošajām darba dienām.

Bieži apmeklējām teātra izrādes, koncertus Rīgā un Valmierā. Rīkojām interesantus pasākumus gan klubā, gan pie Līdēres ezera Melioratoru dienas svētkos... draudzība, vienotība, jautrība sita augstu vilni.

Notika dažādas sacensības starp zonām: bumbu spēles, zābaka mešana, zivju zupas vārīšana... Un kur tad bagātīe mielasta galdi, uz tiem rosolu kannās, gaļu kastēs, alu mucās veda, jo mielasta baudītāju bija daudz... Dejas ar dzīvo mūziku turpinājās līdz rīta gaismai. Melioratori mācēja labi strādāt un arī atpūsties. Ne reizi vien PMK – 19 saņēma sociālistiskās sacensības uzvarētāja karogu, pārspējot citas meliorācijas pārvaldes...

Par tradīciju kļuva ikgadējās ekskursijas gan tuvumā, gan tālumā. Izbraukājām gan Igauniju, gan Lietuvu, Baltkrieviju un Krieviju, Gruziju u.c. Brauca arī atsevišķi no iecirkņiem. Parasti divas dienas ar gulēšanu teltīs. Izbraucām piektdienas vakaros, atgriezāmies svētdienas naktīs. Ekskursijas sākumā tika ievēlētas atbildīgas personas, kurām jāveic uzticētais sabiedriskais pienākums:

Liesminieks – atbildēja par uguns-kura kurināšanu un malkas sagādi;

Pavārnīks – salika visas zupas sastāvdaļas katlā un uzmanīja vārīšanos;

Sagādnieks – sagādāja produktus;

Dziesminieks – dziedāt aicinātājs, dziesmu sācējs un vārdu zinātājs autobusā;

Padomnieks – gudrākais no ekskursantiem, kam jārisina visi neskaidrie jautājumi;

Novērotājs – visu pierakstīja, ko dienā un naktī redzējis un dzirdējis, atskaitījās otrajā dienā par to pārējiem.

Dienas brauciena beigās, visbiežāk vēlā tumsā, uzmeklējām vietu, kur celt teltis, parasti ūdens tuvumā.

Dažas epizodes no mūsu ekskursijām.

Apstājāmies Kauņas nomalē priežu kalniņā ar dīķi lejā jau melnā tumsā. Ātri uzcēluši teltis, uz īpašās, līdzīgas paņemtās plītiņas sākām vārīt tradicionālo zupu turpat ielas malā. Tumsā nebijām saskatījuši aizlieguma zīmi „Apstāties aizliegts!”, pienāca milicija, gribēja mūs sodīt, bet pēc garām pārrunām un mūsu lūgumiem – piedeva ar noteikumu, ka ar rīta gaismiņu aizvāksimies. Solīto izpildījām.

PMK grāmatvedis allaž līdzīgu aicināja bankas un pārvaldes darbiniekus, ar kuriem bija jāsadarbības mūsu iestādei – tā labu attiecību uzturēšanai. Visi braucieni bija par velti.

Katrā ekskursijā dziedājām pašu sacerēto himnu par attiecīgo maršrutu. Dziesmas skanēja un joki dzirkstīja visa ceļa garumā.

Ekskursijā pa Baltkrieviju apmetāmies pie upes, kurai blakus tīrumā lielas salmu kaudzes. Daži tajās izvēlējās pat nakti pārgulēt. Mēs ar Zīgrīdu, kanniņu paņēmušas, gājām ūdeni meklēt. Upe plata, krasti stāvi, taču beidzot atradām seklāku vietīņu, piesmēlām ūdeni un tad pēc atstātajām „licībām”

sapratām – te govju pāreja vai arī dzeršanas vieta... Ko darīt? Ūdens it kā tīrs. Variantu nebija. Zupā salikām visu, kas katram palicis neapēsts. Sanāca interesantas un gardas vakariņas.

Braucot uz Tallīnu, nakti pavadījām pie mana radnieka, kas sen Igaunijā dzīvoja. Mēs, radi, gulējām viņa mājā, bet pārējie šķūnī uz siena. Vakarā sabrauca igauņu draugi uz pirti, to darot katru sestdienu. Arī mūsējie dažī izlēma pirti pērties, bet vēlāk kopā ar igauņiem dziedājām „Kur tu teci, gailīti manu!”. Ļoti jautri sanāca.

Bieži braucām uz Igauniju pēc kaut kādām zālēm veselības uzlabošanai, katru mēnesi uz leišu un igauņu veikaliem pēc produktiem (vedām maisiem sev un draugiem). Tais laikos desas veikalos karājās āķos, ierodoties latviešu grupai, palika tikai āķi.

Vairākkārt tikām apmeklējusi Sant – Pēterburgu (Ļeņingradu). Nakšņojām netālu no pilsētas, vakariņās neapēsto apsedzām ar plēvi un laukā atstājām. Naktī tuvējā graviņā šņākšana, bet skatīties nelidām – domājām – vilki. Taču no rīta netālu ieraudzījām daudz lielu suņu. Skaidrs, kur palika brokastis.

Kādā braucienā nakšņojām Lomonosova ielejā pie jūras līča, kur sauszeme vienādā līmenī ar līča ūdeņiem. Peldējāmies, spēlējām spēles un rotaļas. Mājās atbraukuši, izdzirdējām un TV ziņās ieraudzījām, ka visa ieleja applūdusi, tieši tā, kur gulējām... Paldies Dievam, ka ne tajā naktī...

Ermitāžā mēs ātri tikām, jo Leo Paiders pie kases parādīja Sociālistiskā Darba Varoņa dokumentus. Rindā simtiem cilvēku, būtu bijis jāstāv stundas trīs...

Pēc PMK – 19 likvidēšanas esam rīkojuši 2 salidojumus, lai neaizmirstu, lai atcerētos bijušos kolēģus un notikumus. Tās bija vērtīgas satikšanās, dalīšanās atmiņās.

„Centīsimies atcerēties visu to, kas bijis labs, jo tā vienmēr vairāk kā sliktā!” aicinu jūs. „Ja variet atcerēties, rakstiet mūsu avīzītei savas atmiņas! Būs interesanti... Mūsu dzīve sastāv no pagātnes, tagadnes nākotnes...”

Gaidīsim atsaucību pagasta avīzes veidošanā!

Dzidra Skaidrīte Petrova

Pietura...

Kā katru reizi tiekoties mūsu pieturas vietā – avīzītē, gribot vai negribot aizdomājamies, ka atkal ir aizsteidzies trīs mēnešu cikls un nonākam pie atziņas, ka laiks ir nepielūdzams, tas turpinās neatkarīgi no steigas, darāmo darbu daudzuma vai laikapstākļiem, tikai pašiem ir jāpieņem šis ritms.

Var jau teikt, ka ziema ir aizvadīta un sirds dziļumos jau esam pavasarī, lai arī tas līdzī nesīs daudz darāmā, bet kamēr vēl pārcilājam domās veicamo darbu plānu, atgriezīsimies pie mūsu ziemas jubilāriem, pakavēsimies pie viņiem un sūtīsim savus sveicienus!

Jānis Auziņš – 75

Jānis dzīvi izdzīvo nestrādīdīgi, rāmi, pārzinot savu lietu, darbu kārtību, saimniekojot savās mājās. Dzimtās zemes spēks saglabā viņa enerģiju, vieglumu skatā un ikdienas gaitās.

Ilga Vaivode – 80

Ilgas šobrīd raugās uz pasauli it kā no malas, bet bija laiks kad viņa aktīvi strādāja, atbalstīja savējos, apmeklēja pagasta pasākumus un viņas sabiedrībā varēja sajūst sirsnību, prieku. Tagad Ilga saņem to mīlestību, rūpes un gādību ko savulaik nesavtīgi sniedza meitai, mazbērniem.

Antoniņa Grauziņa- 75

Antoniņa jau kādu laiku ir Aronas pagasta cilvēks, bet dzīves lielākais laiks pieder Jēkabpils pusei. Kā pati jubilāre teic, ka nesaskata atšķirību starp vietu, dabu, cilvēkiem, tāpēc var justies kā mājās.

Vienmēr ir stājusies pretī smagam darbam, tāpēc tagad darbi ir mazāki, bet ne mazāk nozīmīgi, ja vien var kur palīdzēt. Viņa savas ikdienas lielāko daļu ieraksta neskaitāmos cimdu, zeķu pāros, kur saņēmeji var sajūst Antonijas sirds siltumu, maigumu un mieru.

Ārijs Pūce – 80

Ārijs ir pamatīgs darba darītājs, zemes kopējs, patriots un ģimenes cilvēks. Viņa priekšā neviens darbs nav par lielu, viņš to paveic ar viedumu, pacietību un mīlestību. Šobrīd viņa lielākais sirds darbs ir viņa ābeļdārzs, kā viņš pats smeļ, ka tur nogurumu nejut. Jāpiekrīt Ārijam, jo baudot augļus, viss darba sūruma aizmirstas. Ābeļdārzam ir noteikti līdzība ar ģimeni. Ikdienu ir vieglāka, kad var sajūst bērnu, mazbērnu mīlestību caur visiem izpausmes veidiem.

Anna Kristjansone – 85

Annas dzīves ceļš ir sācies mūsu novadā, vēlāk ir aizvedis uz Rīgu, kur pavadīts krietns darba mūžs, krāta dzīves pieredze, bet tomēr ceļš ir atvedis atpakaļ uz mājām, uz Madonas novadu. Viņai mājā ir pils, svētnīca un miera osta. Katru dienu kopā ar Annu ir viņas uzticamais draugs – suns Džeks. Domās vienmēr ir kopā ar savām mazmeitām un mazmazbērniem un viņu apciemojums vienmēr sagādā Annai svētkus un prieku.

Tamara Ivanova – 75

Reizēm dzīvē notiek tā, ka tā mūs vada un pieņem lēmumus cilvēka vietā. Tamāras sapnis bija kļūt par kultūras darbinieci, bet nācās plānus mainīt un pieņemt izaicinājumu no Baltkrievijas pārcelties uz Latviju. Tamāra ir no tiem cilvēkiem, kura grib būt savējā šai zemē, pieņemot atšķirīgo un novērtējot kopīgo. Nerealizētais sapnis par kultūras darbinieci īstenojas viņas dzejā, kas veltīta gan plašākam sabiedrības lokam, gan konkrētam cilvēkam Tamāras dzīvē.

Zenta Aina Pusplatā – 95

Zentu var raksturot kā stipru sievieti. Dzīve ir devusi gan gaišus mirkļus, gan arī tumšus, gan metusi dažādus likločus, bet viņa vienmēr ir mācējusi stāvēt pāri ar savu labestību. Zentas prāt – viņas ilgdzīvošanas noslēpums ir labestība.

Ārijs Dzenis – 75

Ārijs – kāds ir viņš? Pirmais, kas nāk prātā ir Ārija optimisms, humors un sirsnība. Ārijs ar tehniku vienmēr ir sapraties, ne tikai prot braukt, bet arī remontēt, saudzēt un vēl vairāk, to mēģina arī pilnveidot, tāpēc tehnika viņam arī klausā. Ārijas izpilda ģimenes uzticētos pienākumus saimniecībā, un ir noderīgs, piederīgs savai saimei.

Ojārs Sārs – 85

Ojārs pagasta cilvēku prātos no-teikti ir kā cilvēks, kurš veica atbildīgus darbus ar augstu pienākumu apziņu.

Manuprāt, atbildības sajūta arī jebkurā šobrīd veicamajā darbā ir saglabāta. Labi orientējas visdažākajos jautājumos, seko līdzī jaunajam, veic situāciju analīzi, ir savs argumentēts viedoklis. Klātesoša humora izjūta ir veiksmīgas sarunas pamats. Tāpat labi orientējas visos saimnieciskajos darbos. Ojāra mīlulis un luteklis – suns – nosaka un disciplinē pastaigu kārtību. Vērojot viņus, īsti nevar saprast, kurš kuram ir priekšnieks. Manuprāt Ojāra dzīvotprieks, enerģija ir saistīta ar vēlmi būt starp savām divām paaudzēm un būt ierindā.

Jānis Rauda – 80

Jānis ir cilvēks, kurš raksta ne tikai mūsu pagasta, bet varbūt pat vairāk Sarkanu pagasta vēsturi. Cilvēks ar atvērtu sirdi, darba tikumu, cilvēcību. Miers un vēss prāts ir palīgs lēmumu pieņemšanā. Kārtīgs namatēvs un apzinīgs pienākumu pildītājs. Komandas cilvēks, bet atelpas brīžos starp savējiem rod vislielāko enerģiju un dzīves eliksīru.

Laima un Harijs Vanagi – 50 – kāzu jubileja

*Esi ar manām plaūkštām,
Es ar Tavējām būšu.
Pasildi manus pirkstus,
Mirkli.
Stundiņu.
Mūžu.*

/M. Laukmane/

Dzidra Petrova, Lolita Tipaine

Latvijā pirmizrādi piedzīvos Ivara Selecka dokumentālā filma „Turpinājums”, kas iekļauta Nacionālā kino centra programmā „Latvijas filmas Latvijas simtgadei”.

Filma, kuras uzņemšana tika sākta 2015. gadā, stāsta par pieciem bērniem Latvijas novados, kuri sākuši savas skolas gaitas. „Turpinājums” ir pirmā daļa no ieplānotā ilgtermiņa kino vērojuma par pieciem Latvijā dzimušiem bērniem. Filma cikla mērķis ir atgriezties pie pirmās filmas varoņiem ik pēc septiņiem gadiem un dokumentēt viņu dzīves gājumu.

Madonā filmu rādīs 25. martā plkst. 15:00

Filmā
„Turpinājums”
filmējās Kusas
pamatskolas
3. klase.

PATEICĪBAS

Paldies Jums, amatierteātra „Aronieši” aktieri, „Ķekara” dziedātāji, viesu nama „Lielie Kupri” saimniece Silvija, pagasta pārvaldes darbinieki, Dzidra, ka bijāt ar mums ģimenes svētkos.
Laima, Harijs

Paldies maniem palīgiem pagasta avīzes tapšanā – Aina Spūlei, Dzidrai Skaidrītei Petrovai, Inai Cimerei, Aigaram Breidakam, Rudītei Prikulei, Solveigai Sārei, Ivetai Kaparkalējai un Ilonai Sārei

„Vai vērdiņš vēl dzīvs”

Vai vērdiņš vēl dzīvs – muzikāla Alfrēda Putniņa dzejas kompozīcija, ko Sarkaņu amatierteātris veltījis Latvijas simtgadei.

10. martā mums, Aronas pagasta ļaudīm, Kusas bērnodārza zālē bija iespējams ieklausīties dzejas rindās un Edgara Janovska sacerētajās melodijās ar Alfrēda Putniņa vārdiem

Edgars ar savu ģitāru un dziesmas, ko dziedāja visi aktieri – Valentīna Gailīte, Aigars Krīģerts, Viktors Leimanis un Kristīne Ozola, scenārijs un režija – Gunta Apele.

Dzejnieka Alfrēda Putniņa (2019. – 2009.) dzīves ceļš ir latviešu leģionāru tragēdijas ceļš – 10 gadi Sibīrijā, 40 gadi bez iespējas publicēties savā Dzimtenē. Tomēr dzejnieks nevar nerakstīt, un viņš atrod iespēju izsūtīt savus dzejoļus aiz dzelzs priekškara. Jau no piecdesmito gadu vidus tie publicēti Amerikas un Kanādas latviešu izdevumos.

Latvijā tikai pēc valsts neatkarības atjaunošanas īsā laikā tiek izdoti vairāki viņa dzejas krājumi.

Alfrēda Putniņa dzeja ir kā viens vienīgs kļiedziens – gan bezgala sāpīgs, gan gaviļējošas mīlestības pilns kļiedziens savai tēvzemei.

Kompozīcija bija veidota tematiskos blokos, kā Senatne, Tēvzeme, Šis laiks, Dzīve uz gaismu, Mīlestība, Daba.

Gan dzeja, gan dziesmas skanēja izjusti un pārliecinoši. Žēl tikai, ka klausītāju nebija daudz. (Tirgus Madonā? Ciemiņi? Kāds seriāls? Varbūt uzspēlēja iedomība?)

Paldies bibliotekārei Inai Cimerei (nesaprotu, kādēļ kolēģes viņu neatbalstīja), kas iecerēja un organizēja pasākumu, uzņēmējam Didzim Polnam, kas to sponsorēja, bērnodārza vadītājai Silvijai Čurkstei, kas atvēlēja telpas un laipni uzņēma ciemiņus.

NEPALIEC MĀJĀS

Piektdien, 30.martā pulksten 12:00

Lauteres kultūras namā

Radošās darbnīcas

„Nāc nākdama, Liela diena, visi ļaudis tevi gaida!”

Krāsosim un vārisim olas (lūgums paņemt līdzī olas); gatavosim ziedu gleznas un Lieldienu kompozīcijas; minēsim mīklas un iesim rotaļās.

14. aprīlī plkst. 20:00

Lauteres kultūras namā

Atpūtas vakars

Aicināti mednieki un maksšķernieki no tuvākas un tālākas apkārtnes un visi, kas vēlas labi atpūsties. Omulībai līdzī nēmt „groziņu”.

Par lustīgu deju mūziku gādās Aldis Grandāns no Varakļāniem.

Ieejas maksa 4.00 eiro

Galdiņus lūdzu rezervēt savlaicīgi pa tel. 26531050 – Rudīte

Ja vēlaties ar savām atvasītēm piedalīties Bērniības svētkos Lauteres kultūras namā jūnija mēnesī, zvaniet kultūras nama direktorei Rudītei, tel. 26531050

ARONAS PAGASTA PĀRVALDES
IZDEVUMS

Izdevēja adrese: Aronas pagasta pārvalde, Kusa, Melioratoru iela 3, Madonas novads, LV-4847

Avīzes redaktore – Laima Vanaga, palīgi: Ina Cimere, Aina Spūle, Rudīte Prikule, Dzidra Petrova, Valda Aroniete,

Lolita Tipaine, Laila Jēkabsons.

Reģistrācijas apliecība Nr. 310.

Metiens 400 eks.

Par rakstu saturu un faktu precizitāti atbild raksta autors.

Iespiests SIA Erante, Madona, Saieta lauk. 2, LV-4801

Laima